

DICK WOODWARD

VECHIUL TESTAMENT

Cărțile istorice:
JUDECĂTORII – ESTERA

Caiet de lucru

CHIȘINĂU
2014

Vechiul Testament

Cărțile: Judecătorii, Rut, 1 și 2 Samuel, 1 și 2 Împărați, 1 și 2 Cronici, Ezra, Neemia, Estera

Caiet de lucru, 70 pag.

În manualul de față toate referințele din Scriptură sunt conform traducerii ediției Sinodale a Bibliei.

CONSECINȚELE APOSTAZIEI

În Cartea Judecătorii ne este dezvăluită principala problemă spirituală – „apostazia”. În versetul-cheie a cărții ne este relatat faptul că în acea perioadă din istoria poporului Israel, acesta nu avea împărat și „*fiecare făcea ce-i plăcea*” (Jud. 17:6; 21:5). Evenimentele descrise în Cartea Judecătorii sunt cuprinse într-o perioadă de patru sute de ani din istoria poporului Israel. Iosua a condus poporul în Țara Făgăduită, însă n-a reușit să-și rânduiască un succesor care să conducă mai departe poporul, motiv pentru care israeliții ba Îi întorceau spatele lui Dumnezeu, ba reveneau la El cu pocăință. Pentru noi este important să ținem cont de faptul că Dumnezeu așteaptă de la poporul Său ca acesta să manifeste o iubire sinceră față de El, o închinare și o slujire jertfitoare. Dumnezeu este gata să reverse belșug de binecuvântări în viața acelor care sunt gata să asculte de El.

Întrebări pentru discuție

1. Este oare autorul manualului de față un adept al ideilor pacifiste? Prin ce anume își argumentează opinia?

2. Cum ați răspunde la următoarea întrebare: „Cum a putut Dumnezeu să-Și cheme poporul Său la luptă”?

3. În ce constă principala problemă descrisă în Cartea Judecătorii? Care este versetul-cheie care ni se prezintă în Cartea Judecătorii de patru ori?

4. Care este lecția principală pe care trebuie să ne-o însușim?

5. Care sunt etapele apostaziei poporului Israel, menționate de autorul manualului, după exemplul cadranului ceasornicului?

LECȚIA 2

LUCRĂRI NEOBIȘNUTE – PRIN INTERMEDIUL OAMENILOR OBIȘNUIȚI

În afară de avertizările cu privire la apostazie, în Cartea Judecătorii sunt reliefate numeroase adevăruri ale vieții spirituale din viața personală a judecătorilor. Examinând descrierile vieții diferitor judecători ai lui Israel, observăm că Dumnezeu îi folosește pe oamenii simpli în atingerea scopurilor Sale nobile și mărețe. Dumnezeu Își găsește toată satisfacția în a săvârși lucrări mărețe prin intermediul oamenilor simpli, peste care este Duhul Său.

Întrebări pentru discuție

1. Cum înțelegeți porunca „*fiți plini de Duh*” (Efes. 5:18)?

2. Ce concluzii pot fi făcute după ce citim caracteristica fiecăruia dintre judecători: „*fiul lui Ghera...*, care nu se slujea de mâna dreaptă”; „*nevasta lui Lapidot*”; „*bătea grâu în teasc, ca să-l ascundă de Madian*”?

3. Citiți *1 Ioan 4:7-21*. În ce mod relația pe care o avem cu oamenii din jur ar putea caracteriza relația noastră cu Dumnezeu? Și în ce mod relația noastră corectă cu Dumnezeu va influența relația noastră față de alți oameni?

LECTȚIA 3

FIECARE RĂSPUNZÂND CHEMĂRII SALE

Cel mai recunoscut dintre toți judecătorii este Ghedeon. Vom analiza viața sa în mod detaliat, fiindcă avem să învățăm din ea multe lucruri importante. Dumnezeu a trebuit să fortifice credința lui Ghedeon și, din acest motiv, l-a încercat (pe acest om) și i-a arătat puterea Sa. Descrierea măreței victorii a lui Ghedeon asupra madianiților vine să le amintească creștinilor contemporani despre faptul că Isus Hristos nu are nevoie de mii de urmași necredincioși. Domnul are nevoie de ucenici credincioși, fideli, consacrați pe deplin cauzei lui Dumnezeu, fiecare din ei cunoscându-și bine chemarea și locul în care i-a pus Domnul. Dacă fiecare dintre noi ne-am cunoaște locul în care ne-a pus Domnul și ne-am folosi acele daruri spirituale cu care El ne-a înzestrat, dacă am înainta încrezându-ne pe deplin doar în Isus Hristos, atunci am putea deține victorii spirituale asemenea celor obținute de către Ghedeon.

Întrebări pentru discuție

1. Al câțulea judecător în Israel a fost Ghedeon, conform ordinii numerice (*vezi capitolele 1-6*)? De ce Ghedeon poate fi considerat drept cel mai bine-cunoscut judecător dintre toți judecătorii pe care i-a avut Israel?

2. De ce Dumnezeu alege „*lucrurile nebune și josnice și disprețuite ale lumii...*” (1 Cor. 26-29)? Explicați cuvintele apostolului Pavel: „*...când sunt slab, atunci sunt tare*” (2 Cor. 12:10), folosind pilda de viață a lui Ghedeon.

3. În ce mod Dumnezeu i-a întărit credința lui Ghedeon?

4. Ce atitudine trebuie să manifestăm astăzi față de „*punerea lânii*”? Cum putem stabili care este limita dintre dorința de a afla care este voia lui Dumnezeu și între ispitirea lui Dumnezeu?

5. Ce lecții importante pentru dvs. înșivă ați preluat din viața lui Ghedeon și din Cartea Judecătorii, în întregime?

POEMUL RĂSCUMPĂRĂRII

Cartea Rut constituie o extraordinară povestire de dragoste, care a avut loc „pe vremea judecătorilor”. Această poveste de dragoste simbolizează de fapt mântuirea și relația noastră cu Domnul Isus Hristos. Rut îi simbolizează pe acei oameni care nu fac parte din familia lui Dumnezeu. Ea nu era evreică, și din această cauză era considerată o străină. Harul lui Dumnezeu se revarsă și peste cei care nu fac parte din familia lui Dumnezeu. Rețineți că noi am devenit copii ai lui Dumnezeu doar prin harul mântuitor care ne-a găsit atunci când noi eram încă păcătoși.

Întrebări pentru discuție

1. De ce autorul studiului o consideră pe Naomi „*mamă pribeagă*”?

2. În ce mod istoria lui Naomi se aseamănă cu istoria lui Avraam (*Gen. 12:9-20*) și cu relatarea despre fiul risipitor (*Luca 15:11-24*)?

3. Cât sunt de adevărate cuvintele pe care Naomi le spune la adresa lui Dumnezeu (*Rut 1:20-21*)? De ce ea rostește aceste cuvinte?

4. Explicați prin ce trăsătură distinctivă Boaz poate fi un prototip al lui Hristos? În relatarea de față, al cui prototip îl reprezintă Rut (*Efes. 5:25-27; Apoc. 5:9; Apoc. 21:2*)?

LECȚIA 5

ADEVĂRURILE SPIRITUALE ALE UNEI POVESTIRI ROMANTICE

Cartea Rut ne vorbește despre răscumpărare. Boaz i-a arătat lui Rut dragostea sa și dorința de a o răscumpăra. Însă ea trebuia să-i spună: „*Eu doresc ca tu să fii ruda mea cu drept de răscumpărare!*” Aceleași cuvinte trebuie să I le spunem și noi Răscumpărătorului nostru, lui Isus Hristos. Dar dvs. sunteți răscumpărat? Ați experimentat împăcarea cu Dumnezeu datorită relației cu Isus Hristos? Isus Hristos dorește să devină Răscumpărătorul dvs. Rugați-L, în mod personal, despre acest lucru. Iată care este de fapt cea mai importantă aplicare a mesajului transmis de această poveste romantică a răscumpărării.

Întrebări pentru discuție

1. Cum înțelegeți fapta lui Rut (*Rut 3:9-10*)? De ce a venit ea la Boaz?

2. Ce așteaptă Dumnezeu de la noi, în baza textelor din *Iosua 24:15 și Apoc. 3:20*?

3. Prin ce s-a manifestat harul lui Dumnezeu față de Rut și Naomi?

4. Cum înțelegeți conceptul despre harul lui Dumnezeu care ne-a fost descoperit sau arătat în Hristos? De ce noi avem nevoie de har? Ce căpătăm noi datorită acestui har?

LECȚIA 6

CE REPREZINTĂ ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

Începând studiul *Cărții 1 Samuel*, noi începem să studiem o nouă secțiune a cărților istorice, cunoscute sub numele de cărți istorice ale literaturii împărăției. Acest compartiment include cele două cărți ale lui Samuel și două cărți ale Cronicilor. Toate aceste cărți fac parte din literatura împărăției, fiindcă ele ne vorbesc despre Împărăția lui Dumnezeu. Concepțutul de Împărăție a lui Dumnezeu constituie tema principală a acestor cărți, astfel că ele ne ajută să conștientizăm mai bine această importantă noțiune în timp ce citim Noul Testament, mai cu seamă, învățăturile lui Isus. Așadar, haideți să examinăm împreună ce semnificație avea Împărăția lui Dumnezeu în zilele Vechiului Testament și, de asemenea, ce avea în vedere Hristos atunci când propovăduia Împărăția lui Dumnezeu.

Întrebări pentru discuție

1. **Ce înseamnă teocrație? Cum și când aceasta s-a manifestat în perioada Vechiului Testament?**

2. Care sunt cele șapte aspecte principale din istoria popoului evreu, de care trebuie să țină cont persoana care studiază cărțile istorice ale Bibliei?

3. În ce mod nașterea din nou are legătură cu porunca „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui...” (Mat. 6:33)? Cum înțelegeți cuvintele: „...nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul”, decât prin Duhul Sfânt” (1 Cor. 12:3)?

4. În ce mod rugăciunea „*Tatăl nostru*” reflectă starea lăuntrică a unui om născut din nou? Analizați aspectele principale ale acestei rugăciuni.

ASCULTAREA DE DOMNUL

Pornind de la exemplul vieții celor mai renumiți eroi biblici, trebuie să ne facem și noi concluzii referitor la viața noastră personală și la relația noastră cu Dumnezeu. În lecția de față ne vom focaliza atenția asupra vieții lui Samuel și a lui Saul. Numele Samuel înseamnă „Dumnezeu a ascultat”. De fapt, acesta și este cel mai potrivit nume pentru profetul Domnului. Scriptura ne spune că tot Israelul, de la nord la sud, a recunoscut faptul că Dumnezeu le-a dat un profet (1 Sam. 3:19 – 4:1). Tot Israelul a auzit Cuvântul Domnului prin intermediul acestui om. Viața lui Saul însă, dimpotrivă, este o sumbră avertizare pentru fiecare din noi. Viața lui Saul este o avertizare împotriva neascultării și a desconsiderării harului și a binecuvântărilor lui Dumnezeu.

Întrebări pentru discuție

1. Care sunt cele trei concluzii pe care le putem formula, privind la viața lui Samuel?

 _____

2. Caracterizați-l pe Saul în baza textelor *1 Sam. 9 și 1 Sam. 10:16, 23, 24.*

3. Cum credeți, care a fost primul moment care a marcat începutul căderii lui Saul (*1 Sam. 9-15*)?

4. Luând în considerare începutul domniei lui Saul și sfârșitul acesteia (*1 Sam. 15*), ce concluzie ar trebui să-și facă creștinii contemporani?

DAVID – OMUL DUPĂ INIMA LUI DUMNEZEU

Neascultarea lui Saul a condus la aceea că Domnul Și-a retras de la el Duhul Său cel Sfânt. Viața lui Saul constituie un exemplu elocvent al degradării personalității. Viața lui David însă, a fost total opusă față de viața lui Saul. Particularitatea dominantă a vieții lui David a fost ascultarea, el fiind omul după inima lui Dumnezeu. El a fost persoana care s-a supus totalmente Domnului, dorind să împlinească toată voia lui Dumnezeu. Pe paginile Scripturii, David ne este prezentat ca un exemplu extraordinar a ceea ce Dumnezeu este în stare să facă cu un om care s-a dedicat pe deplin în slujba Sa.

Întrebări pentru discuție

1. Care esre semnificația cuvintelor: „*Domnul Și-a ales un om după inima Lui (1 Sam. 13:14)*? Ce aștepta Dumnezeu în primul rând de la David?

CONSECINȚELE DEZASTRUOASE ALE PĂCATULUI

Isus a spus: „*Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor (Duhul Sfânt)...*” (Ioan 14:15-16). Cu alte cuvinte, ascultarea constituie condiția prealabilă sau premisa pentru a experimenta puterea Duhului Sfânt (vezi *Fapte 5:32*). O bună parte a vieții sale, David a fost un exemplu viu al acestui adevăr. Însă începând cu *capitolul 11 a Cărții 2 Samuel*, luăm cunoștință de o altă perioadă din viața lui David, una dintre cele mai lungi și mai întunecate perioade din viața sa. În acest context, David încetează să mai fie pentru noi o pildă demnă de urmat, iar viața lui se transformă într-una din cele mai mari avertizări din Biblie. David a comis un păcat pe care a căutat să-l ascundă. Profetul Natan l-a mustrat pe David în mod fățiș și, drept urmare, împăratul și-a mărturisit, smerit, păcatul. Dumnezeu l-a iertat pe David (*2 Sam. 12:13*), însă cu toate acestea, David a trebuit să suporte consecințele groaznice ale păcatului său.

Întrebări pentru discuție

1. Care a fost cauza căderii lui David? Ce relație putem găsi între istoria căderii lui David și adevărul din *1 Ioan 2:16-17*?

2. Indicați etapele principale care l-au adus pe David la cădere (2 Sam. 11). La care dintre aceste etape el ar fi trebuit să se oprească și să realizeze tot ce se întâmplă?

3. Cum apreciați comportamentul lui Urie, Hetitul? Ce lecție importantă pentru viața noastră spirituală putem extrage de aici?

4. Cum a reacționat David la mustrarea profetului Natan? Ce ar trebui să facă un creștin atunci când în viața lui are loc o cădere spirituală?

BUCURIA IERTĂRII

Studiind cărțile *1 și 2 Samuel*, este imposibil să nu ne amintim de Cartea Psalmilor. Psalmii lui David ne ilustrează într-un mod foarte convingător și expresiv care au fost trăirile lui David în diferite perioade ale vieții sale. În acești psalmi David și-a exprimat îngrijorarea și mânia, bucuria și căința. Prin psalmi, David îl laudă pe Dumnezeu sau își exprimă nedumerirea față de anumite situații cu care se confrunta. Studiind Cartea Psalmilor în paralel cu cărțile *1 și 2 Samuel*, începem să înțelegem mai bine viața acestui mare împărat al lui Israel.

Întrebări pentru discuție

1. Citiți *Psalmul 32*. În ce constă secretul adevăratei fericiri? În ce mod, în acest psalm, este descrisă starea păcătosului și a celui neprihănit?

- 2. De ce unii oameni credincioși nu au pace în suflet și nu simt că păcatele le sunt iertate? Ce i-ați sfătui pe astfel de oameni?**

- 3. Ce relație există între Ps. 51:10 și Gen. 1:1, 21, 27? Ce legătură au aceste referințe cu tema nașterii din nou?**

- 4. Care dintre psalmi vă este mai aproape de suflet și mai pe înțeles? De care psalm vă amintiți cel mai des? De ce?**

ASPECTE IMPORTANTE CU PRIVIRE LA PĂCAT ȘI LA MÂNTUIRE

Scriptura acordă o atenție deosebită păcatului lui David. Este necesar ca noi să înțelegem de ce în *Cartea 1 Samuel* Dumnezeu vorbește atât de mult despre păcatul lui David. Dumnezeu dorește ca noi să preluăm de aici câteva lecții spirituale cu privire la păcat, lecții pe care să fim în stare să le aplicăm și în viața noastră, atunci când se întâmplă să greșim. Astăzi s-a răspândit o mare epidemie a păcatului, chiar și în rândul oamenilor care pretind că sunt ucenici ai Domnului Isus. Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi, cunoscând istoria căderii în păcat a lui David, să auzim și astăzi Cuvintele Domnului Isus: „*Du-te, și să nu mai păcătuiești*”.

Întrebări pentru discuție

1. Care este rostul descrierii cu lux de amănunte a relatării despre căderea în păcat a lui David?

2. Care sunt cele trei realități cu privire la păcat care au fost enumerate în această lecție? Explicați-le.

3. Cum înțelegi actul de justificare al lui Dumnezeu? Pe cine îl îndreptățește Dumnezeu și în ce mod? Ar fi drept să fie declarat nevinovat un infractor care doar și-a cerut iertare?

- 4. Cum explicați faptul că un om care a fost justificat de Dumnezeu, un fost păcătos care s-a pocăit de păcatele sale, continuă totuși să sufere din cauza consecințelor păcatului? Oare împreună cu iertarea, Dumnezeu nu ne dăruie și eliberarea de urmările păcatului?**

ÎMPĂRAȚI ȘI PROFETI

În timp ce veți studia cărțile 1 și 2 Împărați, atrageți o atenție sporită la două teme majore: (1) modul în care Dumnezeu a ocrotit Israelul în mijlocul unor groaznice trădări și apostazii; (2) îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de unii împărați nelegiuți ai lui Israel.

Cărțile 1 și 2 Împărați ne relatează despre perioada de împărăție a unor oameni care n-au dorit ca Domnul să fie Împăratul lor. Din cartea 1 Împărați aflăm despre divizarea sau dezbinarea acestei împărății omenești. În Cartea 2 Împărați vom citi detaliile tragice ale robiei care a urmat.

Importanța și semnificația acestor două cărți constă în faptul că ele ne relatează despre declinul și robia celor două împărății – Israelul și Regatul lui Iuda.

În *cap. 25 din Cartea 2 Împărați* citim despre robia lui Iuda, a Regatului de Sud, de către împăratul Nebucadnețar. Locuitorii Ierusalimului, care au supraviețuit asediului, au fost duși în robie în Babilon. Șaptezeci de ani mai târziu, Persia a cucerit Babilonul și Cir cel Mare, imperatorul Persiei, fiind călăuzit de Dumnezeul Cel atotputernic, a emis un ordin potrivit căruia orice evreu care trăia în robia Persiei, putea reveni liber în Israel, unde avea voie să restaureze templul, cetatea, țara sa și viața sa distrusă.

Împărați și profeți

Cuvântul „*profet*” sau „*proroc*” literalmente înseamnă „*a vorbi din partea lui Dumnezeu*”. Profeții predica Cuvântul scris al lui Dumnezeu (cărțile lui Moise). De asemenea, ei aveau parte de noi revelații din partea lui Dumnezeu. În *Cartea 1 Împărați* Ilie este profetul principal, iar în *2 Împărați* profetul Elisei devine succesorul lui Ilie.

Toți împărații Regatului de Nord au fost niște împărați răi și apos-tați. Împărăția de Sud, Regatul lui Iuda, din când în când mai era condus de împărați care aveau frică de Domnul (Ezechia, Iosafat și Iosia).

În *cap. 22 din Cartea 1 Împărați* citim despre faptul că peste Israel domnea împăratul Ahab. Acesta, împreună cu Iosafat, împăratul lui Iuda, s-au întrunit pentru tratative la cel mai înalt nivel. Ahab era un împărat din cale afară de rău, iar Iosafat era în același timp și bun, dar și rău. Ei aveau nepoți comuni, deoarece copiii lor intraseră în relație de căsătorie. Însă motivul principal pentru care Ahab a venit să se întâlnească cu Iosafat consta în faptul că acesta dorea să-i ceară ajutor lui Iosafat în lupta sa împotriva Siriei.

Iosafat i-a răspuns lui Ahab că trebuie mai întâi de toate să se consulte cu profeții. Pe atunci împărații aveau obiceiul să întrebe de profeți în drept cu fiecare acțiune pe care urmau să-o întreprindă. Toți acești profeți îl încurajau pe Ahab să meargă la luptă împotriva Siriei, făgăduindu-i victoria. Însă Iosafat a dorit să vadă ce va spune un profet al lui Iahveh, un profet al Dumnezeului Cel viu și adevărat. Atunci Ahab, fără mare tragere de inimă, a spus să fie chemat Mica.

Ahab și Iosafat au decis să meargă la luptă împotriva sirienilor.

În toiul luptei, toate profețiile lui Mica s-au împlinit cu exactitate, cuvânt cu cuvânt. Armatele lui Ahab și ale lui Iosafat au fost risipite prin munți ca niște oi fără de păstor. Un arcaș sirian a tras cu arcul la întâmplare și a lovit pe Ahab într-un loc vulnerabil, la

încheietura platoșei. Rana acestuia a sângerat până când împăratul a murit, iar armatele înfrânte s-au întors acasă.

Ilie a fost unul dintre marii profeți pe care-i vom întâlni în Cartea 1 Împărați. Poporul Domnului din ambele regate uitaseră aproape cu totul de Dumnezeu, întorcându-se la idoli păgâni. În acea perioadă în țară locuiau mulți profeți mincinoși care îi reprezentau pe dumnezeii falși. Însă pentru Ilie tocmai atunci a sosit ceasul glorios (*vezi 1 Împ. 18*). Ilie i-a confruntat pe cei 850 de profeți ai împărătesei Izabela, soția lui Ahab.

În următorul capitol aproape că nu îl veți mai recunoaște pe Ilie. Izabela, soția lui Ahab, care a introdus în Israel închinarea la Baal, turba de mânie pentru faptul că Ilie i-a ucis toți profeții ei. De aceea ea s-a jurat că-l va ucide pe Ilie (*1 Împ. 19:2*). Neînfricatul Ilie de ieri – fugă acum în deșert. Epuizat și istovit, profetul se așază sub un ienupăr, cerându-l lui Dumnezeu moartea. Ilie se simte acum absolut apăsător și distrus.

Una dintre cauzele stării lui Ilie era și epuizarea sa fizică. Un titlu potrivit pentru *capitolul 19 din Cartea 1 Împărați* ar fi: „Cum să devii istovit din punct de vedere fizic, emoțional și spiritual”. Dumnezeu însă îi oferă profetului său suportul și ajutorul necesar, cu multă gingășie și răbdare, ajutându-l să iasă din această stare (*vezi 1 Împ. 19:9-13*).

S-ar putea ca prin întâmplarea lui Ilie Dumnezeu să vă întrebe: „Ce faci aici? Oare te afli cu adevărat în locul în care te vrea Dumnezeu?”

Întrebări pentru discuție

1. **Citiți cap. 11:26 – 12:24 din Cartea 1 Împărați. Care a fost cauza dezbinării lui Israel în Regatul de Nord și Regatul de Sud?**

2. Dintre cei doisprezece împărați care au domnit în Iuda, doar opt au procedat corect, făcând ce este bine. Analizați ce au făcut acești împărați în timpul domniei lor: Asa (1 Împ. 15:9-15), Iosafat (1 Împ. 22:41-50), Ioas (2 Împ. 12:1-19), Amația (2 Împ. 14:1-7), Azaria (2 Împ. 15:1-3), Iotam (2 Împ. 15:32-36), Ezechia (2 Împ. 18:1-7), Iosia (2 Împ. 22:1-2).

3. După extraordinara victorie asupra profetilor falși, Ilie îi cere, în deșert, lui Dumnezeu, să moară (1 Împ. 19:4). Cum explică autorul studiului de față această stare a lui Ilie?

AVÂNTUL ȘI DECLINUL ÎMPĂRĂȚIEI

Israelul a ajuns la apogeul bogăției și a gloriei sale pe timpul împăratului Solomon. Însă această perioadă n-a durat mult. În 1 Împărați citim despre faptul cum a fost dezbinată împărăția, iar în 2 Împărați citim despre căderea Regatului de Nord, iar mai apoi, despre căderea Regatului de Sud. Regatul de Nord, Israelul, a fost șters de pe fața pământului de către Asiria, iar Regatul de Sud, Iuda, a fost cucerit și luat în robia babiloniană.

De fapt, timp de douăzeci de ani Ierusalimul a fost ocupat de trei ori. Pentru prima dată Ioiachim a dat cetatea Ierusalim în mâinile lui Nebucadnețar, fiindu-i supus timp de trei ani (2 Împ. 24:1). Mai târziu acesta s-a răsculat împotriva Babilonului, așa că babilonienii au fost nevoiți să cucerească Ierusalimul pentru a doua oară. Cea de-a doua cădere a Ierusalimului a avut loc în timp ce Ioiachim, fiul lui Ioiachim, a capitulat în fața lui Nebucadnețar, dând cetatea în mâinile acestuia, care a ucis numeroși israeliți. Toți acei care au supraviețuit au fost duși în lanțuri în robia babiloniană. Apoi Nebucadnețar îl numește împărat-marionetă în Ierusalim pe Zedechia. O asemenea stare a lucrurilor a durat timp de zece ani. Dar Zedechia s-a răsculat și el, așa că babilonienii au mai asediat o dată Ierusalimul, cucerindu-l pentru a treia oară. Aceasta a fost o ultimă și definitivă cădere a Ierusalimului. Întreaga cetate a fost arsă și distrusă până în temelie.

Moștenirea amestecată, sau echivocă, a lui Solomon

Într-o oarecare măsură, Solomon se aseamănă mult cu Saul, în sensul că a avut un început foarte bun, dar nu și un final la fel de bun. La început, când David l-a pus pe Solomon să fie cel de-al treilea împărat peste Israel, părea că el va urma întru totul exemplul tatălui său. Cu o inimă smerită, el îi cere lui Dumnezeu înțelepciune, pentru a putea conduce și judeca poporul său (*1 Împ. 3*). Dumnezeu a fost profund mișcat de rugăciunea lui Solomon, așa că i-a răspuns la rugăciune înzestrându-l cu înțelepciune, bogăție și slavă fără precedent.

Când regatul unit al lui Israel a atins apogeul gloriei, Solomon s-a întors de la Dumnezeu. Cele șapte sute de neveste ale lui Solomon și alte trei sute de țiiitoare se închinau dumnezeilor străini. Spre regret, Solomon le-a urmat exemplul.

Psalmul 127 ne arată că în timpul întregii sale vieți conștiințele Solomon și-a ales priorități greșite. Cartea Eclesiastul, precum și Psalmul 127, ne dau toate motivele pentru a crede că în ultimii săi ani de viață Solomon a avut parte de o renaștere spirituală.

Marele, dar și iresponsabilul împărat Ezechia

Ezechia a fost unul dintre marii împărați ai lui Iuda (*2 Împ. 18-20*). El a izbăvit țara de idolatria care se înrădăcinase deja, s-a încrezut în Domnul și a ascultat de El. De fapt, nimeni dintre împărații care au domnit până la el și după el, n-a fost atât de aproape de Dumnezeu precum a fost Ezechia. Din acest motiv, Ezechia poate fi pentru noi un bun exemplu, însă, cu toate acestea, viața lui ne oferă și câteva avertizări.

Când Ezechia s-a îmbolnăvit, Dumnezeu i-a vorbit prin profetul Isaia să-și rânduiască treburile casei pentru că în curând va muri (*2 Împ. 20:1-11*). Ezechia s-a întors cu fața la perete și,

plângând, L-a implorat pe Domnul să-i dăruie viață. Dumnezeu a mai adăugat lui Ezechia încă cincisprezece ani de viață.

Ezechia însă a comis o greșeală fatală, arătându-le solilor babilonieni munițiile, arsenalul și toate visteriile sale. Isaia a rostit o profeție despre cucerirea Ierusalimului de către babilonieni. Potrivit profeției lui Isaia, fiii lui Ezechia au fost făcuți fameni și duși în Babilon, ca și captivi (*vezi 2 Împ. 20:13-18*).

Însă cum a reacționat împăratul? El a rămas mulțumit de faptul că aceste groaznice profeții nu se referă la perioada sa de domnie și a spus: „*Cuvântul Domnului, pe care l-ai rostit, este bun. Căci va fi pace și liniște în timpul vieții mele!*” (*2 Împ. 20:19*). Ezechia a tratat Cuvântul Domnului cu neglijență, bizuindu-se pe faptul că acei cincisprezece ani adăugați la viața sa, vor fi ani pașnici și liniștiți. Se pare că împăratul n-a fost deranjat de profeția care i-a făcut de cunoscut ce va fi cu fiii și cu nepoții săi. Egoismul evident al lui Ezechia nu face din el un părinte exemplar sau un exemplu demn de urmat. Din acest motiv, viața sa devine, pentru toți părinții, o mare avertizare.

Exemplul lui Elisei

Întâmplarea miraculoasă cu vindecarea lui Naaman din *2 Împărați cap.5*, reprezintă o minunată alegorie a salvării. Unii consideră mântuirea ca fiind un panaceu teologic. Alții consideră că dacă mântuirea nu este atât de complicată, atunci ea nici nu este valoroasă. Atunci când oamenii aud Evanghelia și văd cât este ea de simplă și accesibilă, nu le vine a crede. Însă Evanghelia este atât de simplă și de accesibilă, pe cât de simplă este și scufundarea de șapte ori în apa Iordanului, așa că nimeni nu are nevoie de capacități intelectuale mai speciale pentru a o primi. Elisei este pentru noi un bun exemplu, fiindcă el nu s-a conformat așteptărilor lui Naaman, deși i-ar fi fost mai convenabil să procedeze astfel. Aceasta este principala aplicare ce poate fi extrasă din întâmplarea cu Naaman vindecat de lepră și profetul Elisei.

3. În ce constă aplicarea principală a întâmplării cu vindecarea lui Naaman de lepră (2 Împ. 5:1-19)?

4. În ce constă sarcina principală a profețiilor lui Dumnezeu?

PRIVIRE DE ANSAMBLU ASUPRA CĂRŢILOR 1 ŞI 2 CRONICI

Cărţile 1 şi 2 Cronici ne descriu perioada istorică, care începe cu anul 1000 şi durează până în anul 500 î. de Cr., aceasta este aceeaşi perioadă descrisă şi în cărţile 1 şi 2 Samuel şi 1 şi 2 Împăraţi. Oare din ce motiv Domnul descrie această perioadă istorică în mod repetat? Am putea formula câteva răspunsuri sau argumente. În primul rând, „repetiţia este mama învăţaturii”. În cel de-al doilea rând, repetiţia este folosită în Scriptură nu doar pentru învăţătură, cât mai ales pentru a evidenţia importanţa unui anumit fapt sau idei. În cărţile Cronici se pune în evidenţă Împărăţia lui Dumnezeu. Isus a spus că Împărăţia lui Dumnezeu trebuie să fie centrul căutărilor şi a rugăciunilor noastre, trebuie să fie scopul spre care să ajungem prin naşterea din nou (*Mat. 6:33; Ioan 3:3-5*). Dumnezeu vrea ca noi să conştientizăm faptul că El este Împăratul, devenind astăzi supuşii Împărăţiei Lui. Iată motivul pentru care Dumnezeu repetă povestirea acestei perioade istorice. Un al treilea motiv al repetării acestor relatări este că Dumnezeu doreşte ca noi să vedem cum a avut loc acea lepădare de Domnul a poporului Israel, fiindcă ea reflectă realitatea dureroasă a faptului că şi noi, astăzi, suntem în pericolul de a-L respinge pe Dumnezeu ca şi Împărat al nostru.

Odată cu înrobirea şi ducerea în Babilon a Regatului de Sud, a început o eră nouă, așa-numită „vremea neamurilor”. În așa-numita „vremea neamurilor” Împărăţia lui Dumnezeu se

află în lăuntru al fiecărui credincios în parte care Îl recunoaște pe Dumnezeu în calitate de Împărat al său. Aceștia sunt împrăștiați printre necredincioși ca și sarea, pentru a conferi gust vieții de pe pământ. Din momentul în care poporul evreu a respins ordinea pe care a dorit Dumnezeu s-o instituie (teocrația), pe pământ nu mai există nici o națiune care să fie condusă în exclusivitate de Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu este trăită în inimile oamenilor (*Luca 17:9-10*).

Cea de-a patra cauză pentru repetarea evenimentelor istorice în cărțile Cronicii este că nu a fost relatată întreaga istorie. Ezra a considerat că autorii cărților 1 și 2 Samuel și a cărților 1 și 2 Împărați au redat evenimentele istorice din perioada lor dintr-o perspectivă omenească, așa că a fost nevoie de cineva care să le relateze din perspectiva lui Dumnezeu. Tocmai din acest motiv, el scrie cărțile 1 și 2 Cronici.

În pofida faptului că relatarea istorică se repetă, totuși aceste cărți se deosebesc foarte mult una de alta. Putem afla care este cheia acestor deosebiri în titlul dat cărților Cronici în Septuaginta: „*Omiteri*”. Acest titlu ne demonstrează că unele fapte sau evenimente au fost omise atunci când această perioadă istorică a fost descrisă în cărțile Cronici, spre deosebire de relatarea aceleiași perioade în cărțile Samuel și Împărați în care, de pildă, păcatul lui David și al lui Solomon ocupă un număr considerabil de pagini.

Omiterea descrierii păcatului lui David este o veste bună. Aplicând același principiu, putem spune că și păcatele noastre vor fi odată omise, când ne vom înfățișa înaintea lui Dumnezeu, fiindcă ne-am încredințat în Isus Hristos, în ce privește mântuirea noastră.

Unele fapte omise din cărțile Cronici ne cutremură. De pildă, Regatul de Nord, care era un regat totalmente răzvrătit și rău, nu este niciodată menționat după dezbinarea împărăției. Oare din ce motiv? Deoarece cărțile Cronici evidențiază genealogia lui David, sau casa sa, – seminția lui Iuda. Genealogiei lui David i se acordă o atenție sporită în cărțile Cronici, fiindcă Mesia urma să vină prin urmașii lui David.

Cărțile Cronici îi evidențiază și pe acei împărați prin care în țară venea renașterea spirituală, restaurarea și reforma. Prin astfel de împărați precum au fost Asa, Iosafat, Ioas, Ezechia și Iosia din Regatul de Sud – în țară pătrundea binele. Împărații răi sau acei împărați care n-au realizat nimic bun (toți împărații Regatului de Nord) nici nu sunt menționați în Cronici.

Cărțile 1 și 2 Cronici, într-o oarecare măsură, putem spune că ne oferă unele interpretări și comentarii asupra cărților Samuel și Împărați. Tocmai din acest motiv găsim mereu scris în cărțile Împărați următoarea sintagmă: „...sunt scrise în cartea *Cronicilor împăraților*” (1 Împ. 14:19; 2 Împ. 1:18; 10:34), deoarece Autorul cărților Împărați (Duhul Sfânt) dorește ca noi să privim la un anumit împărat sau la un anumit eveniment din perspectiva lui Dumnezeu.

În cărțile Cronici vedem influența covârșitoare pe care a exercitat-o David în vederea închinării poporului Israel. De asemenea, în cărțile Cronici găsim explicația din ce motiv lui David nu i-a fost îngăduit să zidească o Casă a Domnului: fiindcă David a fost un om de război și a vărsat mult sânge (1 Cr. 22:8-9). Anume cărțile Cronici ne explică motivul pentru care Iosafat, împăratul cu frică de Domnul, s-a întâlnit cu Ahab: copiii acestor doi împărați erau în relație de căsătorie, așa că ei doi aveau nepoți comuni (2 Cr. 18:1).

Unul dintre cele mai importante versete din cărțile Cronici este 2 Cr. 7:14. Cheia spre înțelegerea diferențelor și a repetărilor acestei perioade a istoriei ebraice pe care o găsim în cărțile Cronici, ar fi următoarea: căile lui Dumnezeu – nu sunt și căile noastre; gândurile Lui – nu sunt gândurile noastre. Există o mare diferență între ceea la ce se gândește și ce face Dumnezeu și între ceea la ce ne gândim și ce facem noi: este o diferență atât de mare, pe cât de mare este distanța dintre cer și pământ (Is. 55:8-9).

LECȚIA 15

PRINCIPIILE LUCRĂRII LUI DUMNEZEU PRIN INTREMEDIUL OAMENILOR

În acest capitol vom prezenta o scurtă privire de ansamblu asupra cărților Ezra și Neemia care, de rând cu Cartea Estera, sunt considerate drept cărți istorice scrise în perioada de după robie. Robia babiloniană a constituit o perioadă de hotar în cadrul istoriei poporului evreu. În cărțile Ezra, Neemia și Estera ni se descrie acea perioadă istorică de după robie, o perioadă în care au scris, au predicat, au trăit și au murit o seamă de profeți despre care se menționează în Biblie.

Întoarcerea din robia babiloniană a avut loc în trei etape. Prima întoarcere a avut loc în scurt timp după ce Cir cel Mare a emis un ordin care permitea revenirea în patrie a tuturor evreilor. Voievodul Zorobabel și marele preot Iosua au condus acea primă revenire în patrie a poporului evreu, prin anul 537 î. d. Cr. Scopul acestor oameni care reveneau acum în Regatul lui Iuda era reconstrucția templului.

În anul 458 î. d. Cr. Ezra a condus cea de-a doua revenire în patrie. Acest preot și cărturar extraordinar era și un mare învățător al Scripturii. Ezra a introdus un nou suflu de viață și dinamism în slujirea din templul reconstruit de curând. Aceasta a avut loc după 79 de ani de la prima întoarcere în țara lui Iuda și după 58 de la reconstrucția templului.

După 13 ani de la revenirea lui Ezra, Neemia a condus cea de-a treia întoarcere în patrie. Scopul său era să restaureze din

nou zidurile din jurul Ierusalimului. Profetul Maleahi a lucrat cot la cot cu Neemia în procesul construcției zidurilor Ierusalimului.

Cărțile Ezra și Neemia au fost numite „Evanghelii sinoptice ale Vechiului Testament”, deoarece conținutul acestor două cărți au în comun multe aspecte similare. Să vedem care sunt trăsăturile lor comune:

1. Limbajul ebraic al acestor două cărți se aseamănă într-atât de mult, încât acestea ar fi putut să fie scrise de către un singur autor, de Ezra.

2. Tema centrală a ambelor cărți o constituie unul și același eveniment – reîntoarcerea din robia babiloniană și lucrarea lui Dumnezeu la reconstrucția templului din Ierusalim.

3. Aceste două cărți scot în relief principiile de care este necesar să se țină cont atunci când o lucrare omenească trebuie să reprezinte lucrarea lui Dumnezeu.

4. Ambele cărți ne oferă două exemple extraordinare de conducători – Ezra și Neemia. Deși ei se deosebeau prin stilul lor de conducere și prin darurile pe care le posedau, ei ambii au fost mari lideri. Ezra a fost preot și cărturar, care a predicat Cuvântul Domnului. Lucrarea lui Ezra ar putea fi numită o lucrare pastorală. În schimb Neemia era un enoriaș, un zidar practic și pragmatic.

5. Cărțile lor au o structură asemănătoare: primele capitole din ambele cărți descriu lucrarea de reconstrucție care urma să fie făcută, și apoi, după ce această lucrare este încheiată, poporul se îndepărtează de Domnul. De asemenea, capitolul 9 din Ezra, precum și capitolul 9 din Neemia, ni-i prezintă pe cei doi conducători într-o stare de rugăciune, de durere, de mărturisire și pocăință pentru poporul care se îndepărtează de Domnul.

6. În ambele cărți este menționat Cir, împăratul păgân care a susținut și a favorizat decizia de întoarcere în țară, un împărat care a simpatizat poporul evreu și i-a oferit ajutorul, pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să poată fi adusă la împlinire prin poporul Său.

7. Ambele cărți se încheie pe o notă spiritual-optimistă și încurajatoare.

Ezra s-ar cuveni să fie pus în rândul unor oameni de seamă ai lui Dumnezeu, precum sunt Moise, Samuel și David. Întreaga lui activitate de slujire a fost direcționată spre renașterea interesului față de Cuvântul lui Dumnezeu. „...*Ezra își pusese inima să adâncească și să îplinească Legea Domnului, și să învețe pe oameni în mijlocul lui Israel legile și poruncile*” (Ezra 7:10).

Ezra este considerat ca fiind autorul cărților Cronici, Ezra și Neemia. De asemenea, el a scris cel mai lung capitol din Biblie – Psalmul 119, care are 176 de versete.

Prin tradiție, teologii consideră că atâta timp cât Ezra s-a aflat în robie, el a fondat sinagogi. De asemenea, teologii sunt de părere că Ezra a avut un rol decisiv în constituirea Vechiului Testament în forma lui contemporană. Mai mult ca atât, el a condus cea de-a doua revenire a evreilor din robia babiloniană. Ezra a adus cu sine un mare grup de preoți și cărturari care au început să-i învețe pe oameni, împreună cu el, Cuvântul lui Dumnezeu, după ce au revenit în țară.

Primul principiu: când este o lucrare a Domnului care trebuie să fie făcută, Dumnezeu Însuși va fi inițiatorul acestei lucrări (Rom. 11:36). **Cel de-al doilea principiu:** când Dumnezeu va intenționa să-și aducă la împlinire lucrarea Sa prin intermediul oamenilor, El le va oferi oamenilor directive clare referitor la această lucrare, așa încât ei o vor împlini ca pentru Domnul. **Al treilea principiu:** Dumnezeu va fi Acela Care va asigura cu tot ce este necesar pentru ca lucrarea să poată fi împlinită. **Al patrulea principiu:** când Dumnezeu face o lucrare, El ne asigură nu doar cu ceea ce este necesar pentru acea lucrare, ci ne asigură cu mult mai mult decât noi cerem sau ne gândim să-I cerem (Efes. 3:20). **Al cincilea principiu:** atunci când dvs. veți face lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să nu fiți surprins dacă satan va căuta să împiedice acea lucrare.

Întrebări pentru discuție

1. Cine a condus fiecare dintre cele trei etape de întoarcere a evreilor? Care a fost scopul principal al fiecărei etape?

2. Care sunt aspectele comune în cărțile Ezra și Neemia?

3. Care sunt cele trei perioade din viața lui Ezra, menționate în Ezra 7:10?

4. Care sunt principiile lucrării lui Dumnezeu, enunțate în această lecție?

5. Ce are în vedere autorul acestui studiu spunând că „binele este vrăjmașul a ceea ce este mai bine”?

LECȚIA 16

LUCRAREA DOMNULUI ȘI CAUZELE EȘECULUI

Atunci când noi începem să facem lucrarea lui Dumnezeu, forțele întunericului din această lume vor căuta să ni se opună. Pentru a înțelege mai bine cu ce a trebuit să se confrunte Ezra și ceilalți evrei atunci când au revenit în țară împreună cu el, este necesar să analizăm mai profund strategia lui satan.

Apostolul Pavel ne revelează în ce constă această strategie a lui satan. (*2 Cor. 2:11; 10:3-5; 11:13-15*). Satan este un minciunos și lui îi place să falsifice lucrurile și să plămuiască minciuni.

Al șaselea principiu pe care ni-l oferă Ezra este strâns legat de principiul precedent: atunci când căutați să faceți lucrarea lui Dumnezeu, trebuie întotdeauna să fiți gata să întâmpinați opoziție. Oamenii presupun, într-un mod greșit, că dacă fac lucrarea lui Dumnezeu, nu ar trebui să existe piedici și obstacole. Acest lucru pur și simplu nu este adevărat! De vreme ce satan se opune tuturor lucrurilor pe care le săvârșește Isus Hristos, trebuie să ne așteptăm și noi că vom întâmpina piedici atunci când Îl vom lăsa pe Hristos să facă ceva prin noi.

Cartea Ezra ne vorbește despre faptul că opoziția va avea loc pe două planuri.

În primul rând, va fi o opoziție evidentă din exterior. De exemplu, când evreii au revenit din robie în Ierusalim pentru a reconstrui templul, localnicii căutau să-i sperie și să-i intimideze, punându-le mereu piedici (*Ezra 4*).

Cel de-al doilea plan al opoziției vine din interior. Când evreii întorși din robie au venit să reconstruiască templul, localnicii păgâni din Iuda și din Ierusalim s-au apropiat de Zorobabel și de Iosua, fiul lui Ioțadac, și i-au spus: „*Să zidim și noi cu voi; căci și noi chemăm ca și voi pe Dumnezeuul vostru și-l aducem jertfe din vremea lui Esar-Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici*” (Ezra 4:2). Zorobabel și Iosua au instituit un principiu important referitor la lucrarea lui Dumnezeu: aceasta trebuie să fie făcută numai de poporul lui Dumnezeu. **Al șaptelea principiu:** Dumnezeu, Care este inițiatorul, Care ne oferă claritate și călăuzirea Sa, asigurându-ne cu tot ceea ce este necesar pentru a face lucrarea Sa, El Însuși va înfrânge orice opoziție care împiedică lucrarea Sa.

Al optulea principiu: atunci când Dumnezeu Își face lucrarea prin poporul Său, observatorii păgâni vor fi și ei salvați, pe măsură ce vor urmări cum decurge lucrarea Domnului. Când vor vedea ei cum Dumnezeu lucrează prin intermediul nostru, vor recunoaște că Dumnezeu este inițiatorul, Sursa și Puterea care stă în spatele tuturor lucrărilor săvârșite de poporul Său.

Anume în acest mod sunt mântuiți acei oameni care urmăresc cum se face lucrarea Domnului. În *Ezra 6:21-22* citim despre faptul cum unii oameni din popoarele păgâne, care locuiau în Iuda, s-au întors de la obiceiurile lor amorale și s-au alipit de evreii, închinându-se împreună cu ei Domnului Dumnezeu, când evreii au sărbătorit Paștele. Acest fapt se deosebește de necredincioșii care au dorit să ia parte în lucrarea Domnului, nefiind născuți din nou. Atunci când păgânii sunt salvați, ei aparțin popoului lui Dumnezeu și devin oameni prin care Domnul vrea să-și facă lucrarea Sa în această lume.

Acum ne-am apropiat de **al nouălea principiu:** oricine este implicat în conducerea lucrării lui Dumnezeu, va descoperi că lucrarea Domnului ne este descoperită în Cuvântul Domnului. În această situație Ezra devine pentru noi un exemplu demn de urmat. El a hotărât în inima lui să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, să asculte și să împlinească acest Cuvânt, iar mai apoi, să-i înve-

țe în Israel pe toți oamenii poruncile și regulamentele care se revelează din acest Cuvânt. Ezra înțelegea ce reprezintă lucrarea lui Dumnezeu, pentru că cunoștea bine Cuvântul lui Dumnezeu. Și lucrarea pe care Dumnezeu a prevăzut-o pentru Ezra consta în a implimenta, în templul reconstruit, slujirea vie de învățare a Cuvântului lui Dumnezeu.

Al zecelea principiu este unul foarte realist: atunci când lucrarea Domnului este încheiată, Dumnezeu adeseori îngăduie ca intermediarii, – oamenii prin care s-a făcut lucrarea – să sufere un eșec. Dumnezeu urmărește să demonstreze prin aceasta că sursa puterii acestor oameni a fost numai El. În ambele cărți, atât în Ezra, cât și în Neemia, ne este relatat faptul că după ce marea lucrare a lui Dumnezeu a fost realizată, acei oameni s-au îndepărtat de Domnul. Poporul Domnului s-a împotmolit în tradițiile idolatre groaznice ale popoarelor păgâne care locuiau pe pământul lor. Acesta este un exemplu trist și foarte serios din viața unor mari oameni și lucrări a Domnului. Probabil, Dumnezeu dorește să ne demonstreze nouă, și întregii lumi, că anume El a fost sursa acelei lucrări, și nu oamenii care au înfăptuit propriu-zis lucrarea Sa.

Există și o altă cauză pentru care deseori are loc acest eșec, și ea este în mod direct legată de satan. **Principiul al unsprezecelea** spune că atunci când Dumnezeu lucrează printr-un om pentru a-Și face lucrarea, satan caută să discrediteze oamenii de care s-a folosit Dumnezeu pentru a-Și face lucrarea.

Există câteva principii ale lucrării lui Dumnezeu pe care le aflăm din Cartea Ezra: planul lui Dumnezeu este de a folosi puterea Lui prin oamenii Săi, pentru a aduce la împlinire scopul lui Dumnezeu, potrivit planului Său.

4. În ce mod studierea aprofundată a Cuvântului lui Dumnezeu ne ajută să facem lucrarea Domnului (*Neemia 1:9*)?

5. Cum înțelegi concluzia principală: planul lui Dumnezeu este de-a folosi puterea Lui prin oamenii Săi, pentru a aduce la împlinire scopul lui Dumnezeu, potrivit planului Său?

PORTRETUL UNUI SLUJITOR AL LUI DUMNEZEU

Studiind Cartea Neemia, este necesar să înțelegem și să descoperim acele calități pe care Dumnezeu le-a găsit la Neemia.

Prima calitate pe care a manifestat-o Neemia a fost dorința de a lua asupra sa povara lucrării lui Dumnezeu. Dacă dvs. aveți o mare dorință pentru realizarea acestei lucrări și vă rugați pentru aceasta, probabil, Dumnezeu dorește ca dvs. să fiți parte a răspunsului la rugăciunea pe care ați înălțat-o.

Cea de-a doua trăsătură distinctivă este că omul care a fost ales să conducă lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să aibă un Cuvânt din partea lui Dumnezeu referitor la această lucrare. În *Neemia 1:9* este scris că Neemia ținea minte Cuvântul Domnului spus lui Moise. Dumnezeu a intenționat ca Neemia să reconstruiască zidul din jurul Ierusalimului.

Cea de-a treia trăsătură distinctivă este consacrarea față de lucrarea pe care vrea Dumnezeu s-o aducă la împlinire. Un om pe care Dumnezeu îl alege să conducă lucrarea Sa, trebuie să fie și un om consacrat Domnului pentru a duce la bun sfârșit lucrarea Domnului. Consacrarea lui Neemia în lucrarea Domnului se manifestă și prin riscul pe care acesta și l-a asumat, fiind în funcția de paharnic al împăratului (*Neem. 2:2-5*). Dumnezeu l-a binecuvântat pe Neemia pentru consacrarea sa în lucrarea lui Dumnezeu.

Cea de-a patra particularitate distinctivă este viziunea lucrării lui Dumnezeu (*Prov. 29:18*). Un lider al lucrării lui Dumnezeu trebuie să aibă o viziune din partea lui Dumnezeu pe care s-o împărtășească cu ceilalți.

Cea de-a cincea trăsătură distinctivă este de a-i implica și pe alți oameni în lucrarea Domnului. Atunci când un conducător are o viziune din partea Domnului și o împărtășește cu ceilalți, poporul Domnului îl va urma în această lucrare. Unul dintre atributele unui conducător al lucrării lui Dumnezeu este capacitatea acestuia de a-i motiva pe oameni să-l urmeze în această lucrare.

Cea de-a șasea trăsătură distinctivă a unui adevărat conducător este capacitatea acestuia de a reacționa la critică într-un mod corect (*Neem. 4:1-3*).

Cea de-a șaptea particularitate distinctivă a unui conducător este o viață de rugăciune, focalizată asupra lucrării lui Dumnezeu. Atrageți atenția la faptul de câte ori Neemia ne spune că el s-a rugat (*Neem. 2:4; 4:4-5*).

Cea de-a opta trăsătură distinctivă a conducătorului ales de Dumnezeu este aceea de a fi alături de oamenii care fac lucrul Domnului. Neemia a fost pe acel zid împreună cu toți ceilalți care lucrau la construcția acestuia.

Cea de-a noua particularitate pe care o observăm este atitudinea de indignare și revoltă a conducătorului față de piedicile și opoziția manifestate împotriva lucrării Domnului.

Cea de-a zecea trăsătură distinctivă a unui lider chemat de Domnul este totala lui dedicare în lucrarea Domnului (*Neem. 4:21-23*).

Cea de-a unsprezecea particularitate este prezența unei viziuni limitate. Oamenii n-au reușit să-l distragă pe Neemia de la ținta asupra căreia acesta și-a concentrat întreaga sa viziune, în raport cu lucrarea lui Dumnezeu.

Cea de-a douăsprezecea particularitate specifică este prezența unor convingeri puternice (*Neem. 5:1-13*).

Cea de-a treisprezecea trăsătură distinctivă este o mare încredere. Neemia știa că el face o mare lucrare și era absolut convins de faptul că Dumnezeu l-a chemat pentru această lucrare.

Cea de-a paisprezecea particularitate este curajul.

Cea de-a cincisprezecea trăsătură este răbdarea. Răbdarea presupune să rămânem credincioși și să nu cedăm, chiar și în mijlocul suferințelor și a necazurilor (*Rom. 5:3-5*).

Cea de-a șaisprezecea trăsătură este prezența unor competențe organizatorice (*Neem. 7*).

Cea de-a șaptesprezecea trăsătură distinctivă a liderului este capacitatea acestuia de a se concentra asupra scopurilor primordiale (*Neem. 10*).

A optsprezecea trăsătură distinctivă este conducerea cu toiaag unui păstor.

Cea de-a nouăsprezecea trăsătură distinctivă este că un conducător ales de Dumnezeu trebuie să se comporte omenește, cu bun-simț, față de oamenii pe care trebuie să-i conducă.

Și, în sfârșit, Neemia ne arată cea de-a douăzecea trăsătură distinctivă a unui conducător pus de Dumnezeu, și anume: încheierea lucrării pe care i-a încredințat-o Dumnezeu, pentru gloria Sa. Un conducător ales de Dumnezeu este acel om care poate spune, împreună cu Isus: „*Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac*”; „*S-a isprăvit!*” *Apoi Și-a plecat capul și Și-a dat duhul*” (*Ioan 17:4; 19:30*).

Întrebări pentru discuție

1. Care dintre trăsăturile unui slujitor al lui Dumnezeu enumerate în cadrul acestei lecții, ați reușit să le rețineți?

2. Având în vedere prima calitate a unui slujitor ales de Dumnezeu, oare din ce motiv doar un neînsemnat număr de credincioși aleg să se roage pentru o lucrare concretă?

3. Cum înțelegeți relația de interdependență și succesiunea calităților enumerate de apostolul Pavel în Romani

5:3-5 (necaz, răbdare, biruință în încercare, nădejde)? În ce mod se cultivă răbdarea la un slujitor al lui Dumnezeu?

4. Cum este explicată în cadrul acestei lecții mânia dreaptă și revolta justificată?

5. Ce puteți spune despre dedicarea lucrătorilor lui Dumnezeu, în baza pasajului din Neemia 4:21-23? Ce calități ați fi dorit să vedeți la un creștin consacrat?

LECȚIA 18

PROVEDENȚA LUI DUMNEZEU

Vechiul Testament ne descrie patru eliberări principale prin care a trecut poporul lui Dumnezeu. Prima eliberare a fost realizată prin Iosif, care a salvat poporul evreu de la foamete. Cea de-a doua eliberare a fost exodul, când Israelul a fost salvat de sub tirania și robia egipteană. Cea de-a treia eliberare a fost întoarcerea evreilor din robia babiloniană. A patra eliberare o găsim înregistrată în Cartea Estera.

Planurile oamenilor

Evenimentele acestui mare banchet persan se desfășoară pe fundalul celor 127 de provincii care constituiau acum marele Imperiu Persan (a. 482 î. d. Cr.). Problema s-a dezlănțuit în clipa în care împărăteasa Vasti a fost chemată la imperator ca să vină și să-și arate frumusețea în fața unor bărbați, care timp de șase luni și o săptămână nu mai conțineră să bea. Împărăteasa a refuzat să vină. Spre regret, împăratul Ahașveroș n-a înțeles acest motiv.

Sfetnicii lui Ahașveroș i-au spus împăratului, plin de mânie, că fapta împărătesei Vasti a fost nedreaptă nu numai față de împărat, ci și față de toți domnitorii și toți bărbații din împărăție. Așadar, acești sfetnici l-au convins pe împărat s-o alunge pe împărăteasa Vasti și să se găsească pentru el o altă împărăteasă, mai potrivită și mai supusă (*Est. 1:16-20*).

Toate femeile cele mai frumoase din întregul imperiu trebuiau aduse în haremul imperial. Femeia pe care împăratul o va îndrăgi mai mult urma să devină noua împărăteasă (*Est. 2:2-4*).

Estera era nespuse de frumoasă, fapt pentru care a fost impusă ca să participe și ea la acest concurs de frumusețe, organizat de către împărat. Mardoheu, unchiul Esterei, a rugat-o pe Estera să nu spună nimănui că este evreică. Această taină s-a dovedit a fi o importantă providență a lui Dumnezeu în viața Esterei (Mai târziu, peste ani, un alt Artaxerxe, fiul adoptiv al Esterei, îi va da lui Neemia permisiunea de a reveni în Ierusalim pentru a reconstrui zidurile cetății).

Haman, unul dintre conducătorii lui Ahașveroș, atunci când trecea pe drum, avea pretenția ca toată lumea să i se închine. Așa că toată lumea care-l vedea pe Haman, i se închina, cu excepția lui Mardoheu, care nu dorea să încalce Legea lui Dumnezeu ce prevedea numai închinarea înaintea lui Dumnezeu (*Exod 20:3-4*).

Haman se umplea de mânie în acele clipe, așa că și-a dat cuvântul că-l va nimici nu doar pe Mardoheu, ci și pe tot poporul evreu (*Est. 3:5-6*). El l-a determinat pe împărat să emită o poruncă pentru ca toți evreii din cadrul Imperiului Persan să fie uciși (*Est. 3:7-11*). În toate cele 127 de provincii ale Medo-Persiei iudeii plâneau, posteau și erau sperați. Estera l-a rugat atunci pe Mardoheu să-i adune pe toți evreii din Susa pentru a o susține în post și rugăciune, căci și Estera urma să se roage și să postească, după care urma să intre la împărat (*Est. 4:16*).

Atunci când Estera a intrat în prezența împăratului, Ahașveroș i-a întins cu bucurie sceptrul împărătesc pe care-l ținea în mână. Estera l-a invitat pe împărat și pe Haman la ospățul său (*Est. 5:1-8*).

Haman era nespuse de fericit că era luat în seamă și invitat la aceste ospete, alături de împărat și împărăteasă! Prietenii și familia l-au încurajat să dea poruncă să se înalțe o spânzurătoare pentru Mardoheu, iar în ziua următoare să ceară învoire de la

împărat ca Mardoheu să fie spânzurat pe ea (*Est. 5:14*). Haman a poruncit să se înalțe o spânzurătoare.

Providența lui Dumnezeu

În aceeași noapte împăratul n-a putut să adoarmă. El a poruncit să-i fie citit din cartea aducerilor aminte, din cronici. Uimirea este că a fost citită tocmai acea scriere cu privire la descoperirea, de către Mardoheu, a complotului, prin care viața împăratului fusese salvată. Când împăratul a aflat că Mardoheu n-a fost deloc răsplătit, a întrebat dacă este cineva venit în curtea împărătească. Slujitorul i-a răspuns că în curte venise Haman.

În ultimă instanță, tot răul plănuit de Haman s-a întors împotriva lui însuși. Împăratul poruncește ca Haman să fie spânzurat pe acea spânzurătoare pe care el o pregătise pentru Mardoheu (*Est. 7:9-10*). Din moment ce legile mezilor și ale perșilor nu puteau fi anulate, Ahașveroș, Estera și Mardoheu au emis o nouă hotărâre, prin care le era permis iudeilor să se apere și să-și nimicească vrăjmașii (*Est. 8*). Prin emiterea acestui decret viața tuturor evreilor a fost salvată.

Care să fie, în cele din urmă, aplicarea acestei minunate cărți?

În primul rând, noi trebuie să răspândim vestea „decretului de viață” prin Isus Hristos, pentru toți oamenii din această lume care nimeresc sub „decretul morții și al osândeii veșnice”. În al doilea rând, noi putem să ne bizuim pe împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. În al treilea rând, nu fă nimănui niciodată ceea ce nu dorești să ți se facă ție. În al patrulea rând, vedem providența și purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de toți acei care-L iubesc și care ascultă de El (*Rom. 8:28*).

Unul dintre cele mai importante mesaje transmise de Cartea Estera este providența lui Dumnezeu în circumstanțele din viața mea și a ta. Sunteți încredințat că Dumnezeu coordonează toate circumstanțele din viața dvs.? Există totuși o condiție prin care

puteți primi această făgăduință. Dacă dvs. nu-L iubiți pe Dumnezeu și nu trăiți în conformitate cu scopurile și cu planurile Lui pentru viața dvs., El nu va face ca „toate lucrurile să lucreze împreună spre binele” dvs.

Întrebări pentru discuție

1. **Ce concluzii pentru viața de credință pot fi făcute în baza Cărții Estera?**

2. **Discutați fiecare concluzie în lumina Cărții Estera și ale altor cărți din Noul Testament (despre Vestea Bună), despre „regula de aur”, despre călăuzirea lui Dumnezeu și încrederea în Dumnezeu ș.a.m.d.)**

3. În baza textelor din Est. 2:5-11; 3:2; 4:13-14; 10:2-3, ce puteți spune despre Mardoheu, despre viața și calitățile personale ale acestuia?

PENTRU NOTIȚE

PENTRU NOTIȚE

PENTRU NOTIȚE

PENTRU NOTIȚE

CUPRINS

Lecția 1: Cartea Judecătorii Consecințele apostaziei.....	3
Lecția 2: Cartea Judecătorii Lucrări neobișnuite prin intermediul oamenilor obișnuiți.....	6
Lecția 3: Cartea Judecătorii Fiecare răspunzând chemării sale.....	8
Lecția 4: Cartea Rut Poemul răscumpărării.....	11
Lecția 5: Cartea Rut Adevărurile spirituale ale unei povestiri romantice.....	14
Lecția 6: Cărțile 1 și 2 Samuel Ce reprezintă Împărăția lui Dumnezeu.....	16
Lecția 7: Cărțile 1 și 2 Samuel Ascultarea de Domnul.....	19
Lecția 8: Cărțile 1 și 2 Samuel David – omul după inima lui Dumnezeu.....	21
Lecția 9: Cărțile 1 și 2 Samuel Consecințele dezastruoase ale păcatului.....	23
Lecția 10: Cărțile 1 și 2 Samuel Bucuria iertării.....	25
Lecția 11: Aspecte importante cu privire la păcat și la mântuire.....	27
Lecția 12: Cărțile 1 și 2 Împărați: Împărați și profeți.....	30

Lecția 13: Cărțile 1 și 2 Împărați	
Avântul și declinul împărăției.....	34
Lecția 14: Cărțile 1 și 2 Cronici	
Privire de ansamblu asupra cărților 1 și 2 Cronici.....	39
Lecția 15: Cărțile Ezra și Neemia	
Principiile lucrării lui Dumnezeu prin intermediul oamenilor.....	44
Lecția 16: Cărțile Ezra și Neemia	
Lucrarea Domnului și cauzele eșecului.....	50
Lecția 17: Cărțile Ezra și Neemia	
Portretul unui slujitor al lui Dumnezeu.....	55
Lecția 18: Cartea Estera	
Providența lui Dumnezeu.....	60